

ρηϊδα νὰ πλησιάσῃ. Καὶ ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἔτεινεν αὐτῇ τὴν ἀναφορὰν, διὰ τῆς δεξιᾶς τόσον δυνατὰ τὴν ἐστάμπησεν εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε αὐτὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν ἀλγεινὸν καὶ δυνατὸν ἄ!, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὁποίου ἡ "Ἡρα συνωφρῶθη ἀπειλητικῆ φοβερὰ προμηνύουσα. Φεύγει, φεύγει ἐν-δακρυς ἡ ἀτυχὴς Νηρηΐς χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ ἰδῆ τὸν "Ολύμπων καταπύρφυρον δέ, μὲ στῆθος πάλλον ἀπὸ λυγμούς, ἔφθασε πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ γηραιοῦ πατρός της καὶ ἐπιδουῖσα τὴν ἀπάντησιν, διηγήθη αὐτῷ ἀπολοφυρομένη τὰς περιπετείας, ἃς ὑπέστη ἐν "Ολύμπῳ· συγγρόως δὲ μὲ ἐλευθεριότητα χαρίσσαν ἀνασηκώσασα τὴν ἐσθῆτά της ἔδειξε δύο μαῦρες δαχτυλιὰς ἐπὶ τοῦ παλλεύκου μηροῦ της — σημεῖον ὀλοφάνερρον τῆς ἐν "Ολύμπῳ ἐπικρατούσης ζετσιπωσιᾶς καὶ μασκαρωσύνης.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μέγα σούσουρο ἐπεκράτει ἐν "Ολύμπῳ καὶ πολλὰ μεταξὺ τῶν θεῶν φῆμαι διέτρεχον ὡς πρὸς τὰς ἐκ νέου διαταραχθεῖσας σχέσεις τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ἡρας.

Ἐν Ἐυλοκάστρῳ, κατὰ Ἰούνιον 1902.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ,

ΑΜΛΕΤ

Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ πάντα θέλει κατὶ
χωρὶς νὰ ξέρῃ τί.
καὶ κυνηγᾷ φαντάσματα κι' ὄνειρων κόσμους πλάττει
κι' ἀνύπαρκτα ζητεῖ.

"Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ πάντα νύχτα-μέρα
τὸν τρώγει ἢ συλλογῇ,
κ' ἢ σκέψι του κατήντησε παντοτεινὴ φοβερὰ
κι' ἀγιάτρευτη πληγῇ.

"Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ πάντοτ' ἀμφιβάλλει
ὅ,τι σωστὸ θωρεῖ,
κι' ἂν πάρῃ μίαν ἀπόφασιν τὸ μετανοῖώνει πάλιν
καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ.

"Ἐχω ἓναν "Ἀμλετ μέσα μου ποῦ τὸ θαρρεῖ γιὰ κοῖμα
νὰ ζῆ καὶ νὰ μὴ ζῆ
καὶ σέροντας τὰ πόδια του πρὸς τὸ στερνὸ του μνήμα
σέρνει κ' ἐμὲ μαζῆ.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ